

nális ügy letárgyalása után következett Tóth Mihály főmérnök nyugaljazásának ügye. A főmérnök tudvalevőleg kérte, hogy fizetésén és lakbérén kívül a mai háborús segélyét és lakbérpótlékát is adja meg a város, kegydíj címén.

— Ezt a kérelmet — mondta Balogh Károly, az ügy előadója — a tanács nem tartja teljesíthetőnek, miután a nyugdíjszabályrendelet úgy intézkedik, hogy nyugdíján fölül senki, semmilyen címen nem huzhat újabb illetményeket. De Tóth Mihály főmérnök 38 éves működésének e határkövének mégis meg kell állapítania és mint tisztviselőtársa, csak kötelességét teljesíti ezzel. — hogy a nyugalmába vonuló főmérnök igen sokat dolgozott Szeged naggyá tételén s ha vannak is hibái — e nélkül ember nincsen — ezek eltörpülők, el kell hogy törpüliennek a végzett munka mellett.

Dr. Végman Ferenc: Jól van, a tanács csak tartsa be a szabályokat, be is kell tartania, de a közgyűlésnek kell, hogy szíve és belátása is legyen. Indítványozza, hogy a tanács javaslatával szemben a közgyűlés teljesítse a kérelmet, még pedig úgy, hogy a segélyt addig adja a város, amíg a tisztviselők azt megkapják.

A közgyűlés egy szavazattal szemben egyhangúlag hozzájárult dr. Végman indítványához. Még néhány adminisztrációs ügy gyors letárgyalása után a közgyűlés véget ért.

Az adójavaslatok a pénzügyi bizottságban.

— A kormány módosítása a javaslatokon. —

(Budapesti hírlapokból.) A képviselőház pénzügyi bizottsága csütörtökön délelőtt ülést tartott Madarassy Gábor elnöklésével. A jövedelem-, vagyon- és hadinyereségadóról szóló törvényjavaslatot tárgyalta. Az ülésen a kormány részéről Wekerle Sándor miniszterelnök, Popovics Sándor pénzügyminiszter, gróf Esterházy Mór és Papp Mihály pénzügyi államtitkár jelent meg. Az első felszólaló Popovics Sándor pénzügyminiszter volt.

Popovics Sándor: Az érdekeltség kíváncsian való tekintettel — úgy mond — a javaslaton több módosítás történt. Ezek közül három van olyan, amely leginkább előtérbe lépett. Az első vonatkozik az adólevonások kérdésére. Hajlandó megoldást javasolni, amely szerint az adóalapot szolgáltató évben tényleg befizetett hozadéki adók, az azokra nehezedő általános jövedelmi pótdadók, a törvényhatósági és községi adók és a vízszabályozási járadékok a jövedelemből leülthetők, de csakis abban az esetben, ha az adóköteles fél minden egyes jövedelmi for-

rásra elkülönített számszerű vallomást ad és ha a tényleges befizetés megtörténtét a pénzügyi hatóság szabályszerűen igazolja.

A második kíváncsian, amely az érdekeltek körében megvívánult, vonatkozott arra az eltérésre, amely a vállalatok hadi nyereségadójának az 1916. évi megfelelő törvényben kifejezésre kerülő rendszere és a kormányjavaslat között mutatkozik. Javaslatunk az lesz, hogy a hadi nyereségadó azon része után, amely a vállalat saját tőkéjének 5 százalékát meghaladja, 30 százalékot igényel az állam számára. Minden további öt százalék nyereségemelkedés a kezdő adókulcsot további öt százalékkal emelné, mindaddig, amíg ez a kulcs az egvényekre nézve megállapított 60 százalékot el nem érné, a melyen túl további emelkedésnek nem lenne helye.

A harmadik kifogás, amely a kormányjavaslat ellen mutatkozott, arra irányult, hogy a hadinyereségadó a törvényjavaslat szövege szerint a háború végén túl is fennmaradt volna és a jövőben előálló minden jövedelemtöbbletet, amely az összehasonlítás alapul szolgáló békeévekkel szemben mutatkozik, suitott volna. Ezzel szemben most azt javasoljuk, hogy a háborús nyereségek megadóztatására vonatkozó intézkedések csak a folyó és az azt követő 1919. évben elért ilyen nyereségekre birjanak érvénnyel.

Ezután Barta Odön előadó ismerteti a javaslatot és annak kapcsán azokat az előterjesztéseket, amelyeket az érdekeltek intéztek a kormányhoz.

Teleszky János: Sajnálja, hogy a javaslat későn került a bizottság elé. A pénzügyminiszter által előterjesztett módosításokat nagy örömmel üdvözlö. Ezek a módosítások lényegesen megkönnyítik a javaslat elfogadását. Kívánja, hogy a jövedelmi adó a vagyonadóból levonassék.

Teleszky után Madarassy-Beck Gyula, majd Darányi Ignác szólalt fel. Darányi helyesli, hogy a hadinyereségadónak a miniszter határt kíván szabni. Mikor a hadinyereségről van szó, mindenki előtt azok a jövedelmek lebegnek, amelyeket a hadseregszállítók értek el. Kívánja, hogy a jövedelmi adó levonható legyen a vagyonadóból. A gazdák nem akarnak külön jogokat, de az egyenlő elbánás elvét kívánják érvényesíteni. Ipar, kereskedelem és mezőgazdasági szempontból nem lehet ma a hadseregszállítókat egy kalap alá venni azokkal, akik termelési águk körében maradtak.

Dr. Wekerle Sándor miniszterelnök: A közóhainak kívánt eleget tenni, amikor beiegyezett az adólevonásokba. A vagyonadóból a jövedelemadó levonása nehéz. A szemé-

lyes keresetek aránylag igen erősen vannak terhelve, ezzel szemben a fundált jövedelem megterhelése igazságos. Azt ajánlják, hogy a kormány más módon gondoskodjék a hiányról. Azt hiszi, hogy ezekre a más módokra is szükség lesz az állam rendkívüli tételei folytán. A vagyonadónál az általános bér értéke az irányadó. A takarékbetétek megadóztatását nem helyesli. A tőzsdeadó sem kecségtetne eredménnyel. A tőzsdét erősíteni, fejleszteni kell. Összel még azt hitte, hogy keresztül lehet vinni a gyökeres adóreformot, de ez számtalan akadályba ütközik. Az adó kivetésénél egyszerűsítésre törekszik. Elfogadásra ajánlja a javaslatot.

Hegedüs Lóránd köszönettel fogadja a pénzügyminiszter módosításait. A konjunkturális nyereség erősebb megadóztatását helyesli, de helytelen a több jövedelem túlságos megterhelése. Szerinte a hadinyereségadót is le kell vonni a jövedelmi adóból.

Gróf Tisza István a jövedelmi adónak a vagyonadóból való levonását szükségesnek tartja. A javaslatot ezután általánosságban elfogdták. Pénteken délelőtt tíz órakor a javaslat részletes tárgyalására térnek át. Az ülés délután két órakor végződött.

Meghalt Deutsch Lipót.

(Saját tudósítónktól.) Távol a várostól, ahol életének, hasznos és becsületes munkaságának jelentős része lezajlott, egy szanatórium szomorú betegszobájában hunyt el csütörtök virradóra Deutsch Lipót nagyvállalkozó. Az örökösen tevékeny ember, aki sem nem ismerte, sem nem szerette a pihenést, abbahagyta a munkát, pihenőre tért és dolgos két keze dologtalanul es összekulcsolva nyugszik a fekete lepel alatt. Vége a szorgos, a faradhatatlan munkásságnak, annak a nagy agilitásnak, ami a becsületességen kívül megapozta a Deutsch-fivérek üzleti jóhírnevét. Ketten voltak fítestivérek: Emil és Lipót és míg az előbbi pár év előtt el nem költözött az élők sorából, együtt vezették széleskörű üzleti vállalkozásukat: vasutak építését, töltések csinálását, vízek szabályozását. Minden végzett munkájukat a makulátlan tisztaság jellemezte. Tisztelettel telen uton egy fillért sem szereztek, ahhoz a pénzhez, aminek hozzájutottak, szeny nem tapadt soha.

Országos jó híre volt a Deutsch-testvérek üzleti vállalkozásainak és hogy Emil emaliozott, Lipót folytatta tovább a munkát és minden esetekegetével növelte a cég jó hírnevét. A munkán kívül a jöteves volt minden törekvése, minden orome. Csak adni, újra meg újra adni, ez volt a törekvése és boldogsága. Ha jót tehetett, ha elosztott egy fájó könyvet, ha reményt önthetett a csüggedő lelkekbe. Szegényen kezdte az életet, dús javakat nem örökölt, amije jett, maga szerezte, a dolgos két kezével, a józan eszevel és a szantiszta becsületességgel. Együtt érzett mindazokkal, akik a könyorületességre rászornáltak, akik a nincsetlenség tarisznyájából falatoztak, — néha.

Hetvenegy esztendő élt és ennek az időnek javarészt, mintegy félszázadot, Szegeden töltötte. A feltűnést nem szerette, a törtétes se volt soha kenvere, egyszerűen és örökös munkában folyt le az élete, de mindig és mindenütt jelen volt, ahol egy jó ügyet tető ala kellett segíteni és ahol adni kellett, de úgy, hogy senki se tudja meg. Kisteleken született és Budapesten a Pajor-szanatóriumban halt el. Hozzatartozói holttestét hazahozatják és itthon temetik el vasárnap délelőtt fél 10 órakor a zsidó temető cinterméből, testvére mellé, akivel együtt dolgozott és akivel együtt szerezte meg üzleti hírnevét, az embertársak tisztelő szeretetét. Virilis jogon tagja volt a

Külön értesítés helyett.

Dr. Eisenstein Jakabné Kotányi Matild úgy a maga, mint gyermekei, unokája és az összes rokonság nevében fajdalomtól megtörtén hozza minden jóembere tudomására, hogy hűséges élettársa

dr. Eisenstein Jakab

a szegedi városi közkórház főigazgató-főorvosa,
a Mav. szegedi üzletvezetőségének főorvosa,
a Vörös-Kereszt Egylet szegedi főorvosa stb.

szakadatlan munkásságban töltött élete 71-ik, boldog házasságának 41-ik évében 1918. év március 20-án rövid szenvedés után meghalt. Március 22-én délelőtt 10 órakor kísérik a Széchenyi-tér 16. számú gyászházából az izr. temetőbe.

Szivünkben örökké élni fog!